

ZSIBÓI GERGELY

Eredj, Jónás!

Eredj, Jónás, a bűn újra megáradott,
Ninivék száma immár megsokasodott.
Trónusom emészti farizeusok szava;
visszhangjuk káromló: a háborúk moraja;
és az Igaz oly igen megfogytakozott...
Minek szaporítsam hát, magad is tudod.

Eredj, fenyegezz, ahogy akkor tetted,
cserébe mindenért téged megkövetlek:
a viharért, cetért, gúnyért és vadtökért,
hajadonfótt viselt sivatagi napért,
s leckém – hogy csak ujj vagy, nem pediglen ököl –
bocsásd – s hogy megúsza sok ninivei ökör.

Belátom: bölcs te voltál, hogy bosszúmat kérted,
– azóta vénültem úgy háromezer évet –
belátom: tenni akkor kellett volna,
hisz eszközeim megfogytak azóta,
mikor savas eső a napi valóság,
szökőárt, földrengést földrajzból tanítják...

Ezredévek során titkaim kilesték,
– nehéz kenyér bizony az isteni mesterség –
büntetni csak az tud, ki rejtekben marad,
csak így félik hittel törvényed: a szavad...
Eredj mégis, Jónás, halállal hitess,
csak el ne árulj: – immár – mit se tehetek.

ZSIBÓI GERGELY

Sírvers

*Szüleim emlékének**Már nem is én ölelem őket...¹*

Minden hajnal karját üresre tárja.
 Olyanná lettem mint éle a kőnek.
 Hasadjon néma ég steril vászra!

Gyűrődik csupán. Talp nyomán konok fű;
 lepedők: unt szeretők egymás-bilincsbe zárva.
 Bőröm barázdáin – lejárt lemezen a tű:
 önvád sója serceg. Immár mindhiába.

Kiürülnek

Kezem alól kikopnak a tárgyak:
 anyaguk s fogásuk is idegen;
 ujjbegyeim minduntalan hiányt találnak
 a tavaly még bolyhozó szöveten.
 Jönnek hát újak helyükbe,
 bár tudod, ez túlélni kevés:
 elfogynak szerelmeink,
 mint csontokból a mész.

Álmaidban silbakolnak
 Szentegyház utca öreg házai -
 itt bontanak, ott vakolnak -
 lerontva léted masszív vázait.
 Mint túlnagyított képen
 úgy hull pontjaira az egész:
 eltűnnek szerelmeink,
 mint csontokból a mész.

Emlékeidből már kifakulnak:
 az a nyár s a rebbenő fény:
*(mikor először átkaroltad
 a nádas ringó szál-közén)*
 színe aranyló volt és édes,
 és csöppje pergő mint a méz!
 Kiürülnek szerelmeink,
 mint csontokból a mész.

Cafatra hullnak szerelmeink.
 S ami utánuk megmarad:
 a hajnal minden csömöre,
 s a tegnapi, üres szobafalak.

---

¹ Pilinszky János ugyanezen című versének zárósora